

אישי בהחלט!

**לכבוד
ביקבשי גמאל עבד אל נאצר,
שיכון הקצינים, מחנה עכסיה,
קאהיר, מצרים.**

ביקבשי גמאל

הרשה לי לפנות אליך בדרך בלתימקובלת זו, מאחר ששרותי הדואר בין ארצותינו עדיין אינם מועלים כתיקונם.

לצערי לא התודענו איש אל רעהו אישית, אולם נפגשנו כמה פעמים בטווח קצר מאד. בגלל נסיבות בלתירלויות בנו נתיימו פגישות אלה בחושך, דבר שמנע היכרות. דומני שהראשונה בפגישותינו התקיימה במשלת 105 ליד נגבה, שם נפצעת אתה, והאחרונה מל התל של עיראק אלמנשיה, שם נפצתי אנכי. נוצר, איפוא מצב של תיקו, ותקוותי היא שטיה אישית לא נשתמרה.

אודה, שהייתי אחד מאלה ששמחו שמחה כנה בהודע להם כי אתה ביצעת הפיכה בארצך. בימי הקרבות למדנו, חברי ואני, לכבד את החייל המצרי ואת הקצין המצרי, כשם שלמדנו אתם, ממולי, לכבד את חברי.

הנה, אמרתי לעצמי, הגיע לשלטון בארצו, זו הפעם הראשונה בעולם, חייל קרבי אמיתי. לא פוליטיקאי מושחת הנואם על מלחמות, לא מנהיג הרוואה את המלחמה כמישחק של סיכות צבעוניות על גבי השפה, אלא חייל קרבי אשר זכרונות מסויימים חרותים בזכרונו לעולם ועד.

ציפיתי במתיחות רבה למעשיך בשלטון. כנאה לחייל, סילקת מארמונות השלטון את הכנופיה המושחתת, שחיה חיי הוללות במועדונייה של קאהיר, שעה שאתה ותבריך נחלתם בין גדרות-התל בחזית הכרות על רצונך לשפר את מנת-חלקם של הפלחים, לחק להם אדמות-בת-ליון, לחסל את האתונות הגדולות, למגר את המדבר.

יצאת למאבק נגד הכיבוש הבריטי, וסילקת את הצבא הזר מאדמת מולדתך. כבן של אומה אשר נאבקה אף היא מאבק מר לגירוש האוקופנט הזר, שמחתי. שמחתי גם כשנודע כי הצלחת להנחיל לארצך נצחון מזהיר — חתימת ההסכם לשיחרור הסודאן. מי הגילוס דרושים לעובדי אדמתכם כשם שמי הירדן דרושים לעובדי אדמתנו, ואיחוד בקעת-היאור היא מטרה נעלה, חיונית ומוצדקת, ממש כמו שיחרור עמי אפריקה הצפונית ממערב לארצך.

מכז זה אפשר היה להסיק מסקנה מעורדת מאד: הנה נמצא מנהיג מצרי הוזהב בדרך הקשה, שאינו מבקש הרפתקות זולות כביכוד בארץ כנען, כפי שעשו מנהיגים מצריים בה רבים במרוצת הדורות, אלא הרוואה את הבעיות האמיתיות של עמו על חופי היאור.

מפי ידיד משותף למדתי כי עוד בימי הקרבות ראינו בעין חדה את הסיבה האמיתית של מלחמת-השי"ח: שאיפתם של כובשים זרים לסגל את המרחב על מנת לשלוט בו, להקים עם מוד עם כדי להבטיח את המשך המצב הקיים של עוני ובורות, שלטון פיאודלי ודיכוי עממי. קראתי מאז את דבריך בעתונתך, ונוכחתי לדעת שאמנם זו דעתך הכנה: הושטת יד לאותו אדם דגול מרבבה, ג'והראל ניהרו, סרכת בתוקף למכור את עצמך לאחד משני הגושים העולמיים היריבים, יצאת תוצא נגד הסכסכה-הבגידה התורכית-יראקית, וגילית את רצונך המוצק לצרף את מצריים לחגורת-השלום של עמי אפריקה ואסיה — תקות שוחריה-השלום בעולם כולו.

בכל מעשיך אלה היו אהן לבבות מיטב בני עמי, ובראש וראשונה לבבות יריבך מאתמול, לוחמי החזית. כי הנה אישרת במעשיך שאין דבר אחילי יותר ממלחמה בין ארצותינו, שהנה נוצר לא רק רקע לשלום פורמלי בין שני העמים, אלא הבסיס לשיחורף פעולה אמין ואמיתי, שאינו מתבטא בסראנות והכרזות ריקות, אלא באינטרס לאומי מוצק. כמוך, אין אנו רוצים להיות מכשירי בידי שום אימפריאליזם, לא של הגוש האחד ולא של הגוש השני, כמוך, רוצים אנו בסילוק הבסיסים הזרים מכל רחבי המרחב, כדי למנוע את הצפת המרחב בגל הקודר של מלחמת-עולם. כמוך אנחנו, בני אסיה הגאים על תרבות אבותיהם השמיים, בני אסיה, רוצים להושיט את ידינו לעמי אפראסיה, להגברת השלום.

ומוד כל זה: האכזבה הגדולה. המוקשים מתפוצצים כגבול החוצה בין ארצותינו, חייזים נופלים מכאן ומכאן, מלחמה-זעירה ארסית נערכת לידה-לידה, לשמחת הזרים, והשלום בין עמנו נראה רחוק יותר מתמיד.

כותב מכתב זה אינו פוליטיקאי, אין הוא שייך לשום מפלגה ואין הוא מתגעגע לכיסא בכנסת. בהודמוניות בלתי-ספורות יצא עתון זה למען שיוון גמור לאזרחי ישראל העובדים, למען איחוד שמי ברחבי המרחב. לכן מקוה אני שיש לי זכות כל שהיא לצפות שתאמין בכנות לדברי הבאים.

קודם כל, אל נא תטעה בהערכתך אותנו. לא החולשה מדברת מתוך גרונונו. אנו שואפים לשלום בכל נימי לבנו, אך יקרה לנו ממנו החרות הלאומית. אם נילץ שנית לצאת ולהילחם, כשגבנו אל הקיר ומאחורינו השמים והילדים של ארצנו, נילחם.

נילחם גם אם נילאץ לעשות זאת כדי לפרוץ את דרכנו אל האוקיינוס ההודי, אל היבשת האסיאתית אשר לה נתון לבנו. מבטנו שלוח שלוח לנמל אילת, כשם שמבטך תר אל מעיינות היאור, ואנו נילחם למען זכותנו לפתוח דלת זו אל הכשרות קרב. אם יהיה הדבר בשנה הבאה או בחודש הבא: נילחם. כאירצונו, כלב דואב, בצער עמוק על סיכסוך מיותר וחסר-תכלית, אך נילחם.

אתה היודע כי לא תיתכן מלחמה אחילית יותר מאשר זו המאיימת בגבול סיני. אין לך מה להרויח בה. אין לנו מה להרויח בה. כולנו נפסיד.

אין אנחנו כה תמימים שנאמין כי כל האשמה למצב הקיים רובצת כולה על צד אחד, וכי כל המאמצים לתיקונו חייבים לבוא רק ממנו. שני צדדים יוצאים למלחמה, ושני צדדים חייבים לערוך שלום.

אין אנחנו דורשים מך לבגוד בצרכים הלאומיים של אחיך, עמי ערב. אולם אנו דורשים מך להנהיגם בדרך שאינה מעז לעצוד בה ראשון, אך שכולם יודעים שהיא הנכונה. **שני סרטנים מרעיילים כיום את גוף המרחב: סרטן מצוקת הפוליטיים, וסרטן רצועת עזה. את שניהם יש לרפא בעת ובעונה אחת.**

כל לוחמי שי"ח אחראים לשליטים, ורק כולם יחד, במאמץ משותף, כנה וחדור רצון-טוב, יכולים להסוך גלעד זה של רשע מרחבי לסימ-דרך בורכנו לשותפות שמית.

אמרת זה עתה שאתם חוששים מפני התפשטות צבאית של ישראל במרחב. התמרמרת בשבוע שעבר על הממות הקוראות לכל פלסטין בשם "ארץ-ישראל". בכל עם יש רודפי הרפתקות ושואפי-מלחמה, כשם שבכל עם ישנו רוב גדול של מבקשי שלום. השאלה היא שאלה של הגיון קר: מתי קר יותר לססיריה-המלחמה למכור את סוחרתם, גם אצלכם וגם אצלנו — בשעה שחיללים הרגים על הגבול, או במצב של שלום ומסחר הודי? ומה ערובה טובה יותר מפני התפשטות צבאית, מאשר מסגרת מרחבית של שלום ושותפות, שתבטיח צימצום הדרגתי של הזיון משני עברי הגבול ותאפשר לכם ולנו להשקיע את הדולארים היקרים בטראקטורים במקום בצנטוריונים?

ביקבשי נכבד! בכתיבי מכתב זה מונחת לפני תמונתך עם ילדיך. דומני שהסכנה

הצפונית לנו במצב הקיים הוא שקם בנינו מסך-ברזל נפשי. יתכן שנתחל להכיר זה את זה, שנחשב חישובים הריסכנה על איהערכה נכונה את הצד השני. אם יימשך מצב זה, צפוי לכודנו עתיד קודר. כמה זמן עוד נותר לנו עד שנצבי זה מוד זה סודלות של תותחים אטומיים ושדות-המראה של קליעים מונחים, שישאו את משען המוות מתל-אביב לקאהיר ומאלכסנדר-ריה לחיפה? מי ערב לכך שבסיבוב הבא לא יצטרכו אחינו הצעירים לדחום כתנאים אשר לעומתם ייראו קרבות נגבה וכים פאלוגיה כמישחקי-יורים?

הבט אל הפיראמידות, מזכרת נעדה זו לגדולת עמך. פעמים כה רבות נפגשו אבותינו בשדה-הקרב, ותמיד היה הזר הנהנה. מרוע לא תחיה אתה האיש שיסמל בספרי-ההיסטוריה את המיפנה הגדול?